

gen for sine kirkelige Foresatte og efter deres Raadgivning og under deres Ansvarlighed enten føre den igjennem eller lade den falde; man maa derfor ikke paa Præsten læsse et Ansvar, som han ligefremt ikke har. Det var kun disse Dplysninger, jeg vilde give.

Da jeg igaar ikke vilde fortsætte min, maa-
 skee lidt for meget i Enkeltheder gaaende Kritik
 over Lovforslaget, forbigik jeg Noget, som jeg,
 ved en nærmere Overveielse, ikke synes at burde
 forbigaae, nemlig, at den ærede Forslagsstiller
 havde udtalt, at han i Henhold til et Fore-
 drag, som jeg tidligere havde holdt her i Thin-
 get angaaende hvem der havde Nøglen til Kir-
 ken, havde optaget Noget derom i sit Forslag,
 saavidt jeg veed, i § 24, og bestemt den Maade,
 hvorpaa Kirken skulde benyttes, navnlig ved
 Vielser; men i saa Henseende maa jeg gjøre
 ham opmærksom paa, at i dette Punkt er der
 ikke nogen Different imellem ham og mig. Jeg
 anførte dengang, at det var vanskeligt at afgjøre,
 hvorvidt Vægprædikanter eller Folk, der stod
 den evangelisk-lutherste Confession nær, havde
 Lov til at benytte Kirken eller ikke, og jeg ud-
 talte da, at jeg fandt det tvivlsomt, om man
 kunde nægte saadanne Folk at benytte den;
 det som den ærede Forslagsstiller her har om-
 talt, er noget ganske Andet end det, hvorpaa
 jeg henlede Opmærksomheden; det lader han
 ganske uomtalt og giver kun Bestemmelse om
 Noget indenfor Folkekirkens egen Omraade,
 som allerede omtrent er ordnet og ialfald, hvis
 der i saa Henseende skulde være Noget tilbage
 at ønske, meget let fuldstændigt vil kunne ord-
 nes af administrativt Vet. Jeg skal, som sagt,
 ikke opholde det ærede Thing længere, men jeg
 maa dog til Slutning gjøre den Bemærkning, at
 skjønt jeg havde foresat mig at stemme for
 Sagens Overgang til anden Behandling, fordi
 jeg, som jeg udtalte, var af den Mening, at
 denne Sag fortjente at faae en alvorlig og al-
 sidsig Drøftelse, er jeg nu, da det forekommer
 mig, at den har faaet en saadan, bleven be-
 tænkelig derved, i Særdeleshed fordi jeg vilde
 finde det urimeligt, hvis anden Behandling
 skulde føre en saadan Discussion med sig som
 den, der nu har fundet Sted, da det let kunde
 føre til, at vi kom tilbage til mange Gjen-

tagelser. Jeg vil derfor tillade mig at refer-
 vere mig at stemme imod Overgangen.

Gomar: Den ærede Taler, der nu
 satte sig, fravaadede eller idetmindste udtalte,
 at han for sit eget Vedkommende vilde stemme
 imod denne Sags Overgang til anden Behand-
 ling. Det Samme er udtalt af den ærede Rigs-
 dagsmand for Skanderborg Amts 2den Valg-
 kreds (Schøler), og i det tidligere Møde idag
 har jeg hørt den samme Udtalelse af den ærede
 Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 1ste Valg-
 kreds (Hall). Hvor villig jeg nu end skulde
 være til at følge de Raad, som her blive ud-
 talte af Mænd, som man tør forudsætte have
 en ganske anden Indsigt i de kirkelige Forhold
 en jeg, kan jeg dog ikke følge dette Raad eller
 dette Exempel. Det er nemlig min Overbe-
 viisning, at denne Sag, som nu her er under
 Behandling i det tredje Møde, bør gaae over
 til Folket i en anden Form end den, hvori den
 vil komme til at foreligge i de mange Nummere
 af Rigsdagstidenden, der ville være Følgen af
 vore Forhandlinger; jeg troer, at Folket har
 Ret til at fordre, at see paa eet Sted samlet,
 hvad der anføres for og imod det foreliggende
 Forslag, og, det kan bedst og rigtigst opnaaes,
 naar det gaaer til et Udvalg og derigjennem
 fremkommer en Betænkning. Tilfredsstiller
 denne da ikke det ærede Things Medlemmer,
 saa ligger det jo ifølge Forretningsordenen i
 deres Haand, strax ved en motiveret Dagsor-
 den at standse al videre Forhandling. Dette
 maa jeg udtale ikke alene i Betragtning af og
 for deres Skyld, som have hidsendt os, men
 endnu mere for Sagens egen Skyld. Det er
 en meget alvorlig Sag, som her foreligger,
 hvilket allerede er udtalt fra saa mange Sider,
 at det ikke behøver at gjentages af mig, men
 jeg gjentager det, fordi den ogsaa for mig er i
 høi Grad alvorlig. Nu skal jeg vel ikke nægte,
 at den ærede Forslagsstiller har, ved at ind-
 give sit Forslag i den Form, hvori det fore-
 ligger, taget, om jeg maa bruge et ligefremt
 Udtryk, Munden for fuld; han har forlangt
 formeget paa engang; det er et alt for stort
 Spring i vor Udvikling og navnlig paa
 det kirkelige Gebeet, som han her tilsigter;